

Εμπιστοσύνη στον Θεό - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Εμπιστοσύνη στον Θεό

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Ο Χριστός κάλεσε τους πρώτους μαθητές. Τους αδελφούς Ανδρέα και Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη. Τους κάλεσε την ώρα της δουλειάς τους. Και αυτοί άφησαν τα πάντα και τον ακολούθησαν. Όχι μόνο τα ούτως ή άλλως λιγοστά υπάρχοντά τους, αλλά και τις οικογένειές τους, τους δικούς τους **(Κυριακή Β΄ Ματθαίου)**.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Χριστός δίνει μεγάλη σημασία όχι στο τι θα δώσει ο καθένας, αλλά με τι διάθεση το δίνει. Έτσι κάποτε θεώρησε το δίλεπτο μιας χήρας ως τη μείζονα προσφορά, αφήνοντας μακράν πίσω της άλλες μεγάλες προσφορές πλουσίων. Και αυτό, επειδή η χήρα εκείνη πρόσφερε όλη την περιουσία της, αποστασιοποιήθηκε από κάθε φιλόυλη εξάρτηση, **εμπιστεύτηκε απόλυτα τον Θεό**. Έγινε ένα με τα πετεινά του ουρανού που δεν σπέρνουν, δεν θερίζουν, δεν μαζεύουν σε αποθήκες, αλλ' όμως

«ο Πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά» (Ματθ. **6**, 26).

Το ίδιο έγινε και με τους αποστόλους. Άφησαν πίσω τους ευτελή ασφαλώς πράγματα, ψαρόβαρκες και δίχτυα, έδειξαν όμως με τον τρόπο αυτόν ότι ήταν εντελώς απεγκλωβισμένοι από τα δίχτυα που αιχμαλωτίζουν την ψυχή του ανθρώπου. Και κατόρθωσαν έτσι να απαρνηθούν για χάρη του Χριστού την ησυχία τους, την ανεμελιά τους, την ήρεμη ζωή, τη βολή τους, πράγματα που δεν θυσιάζονται καθόλου εύκολα, για να ζήσουν μόνιμα στο εξής σαν κυνηγημένοι κατάδικοι. Πράγματι πέρασαν την υπόλοιπη ζωή τους ως οι πιο ασήμαντοι άνθρωποι, ως έσχατοι, ως μελλοθάνατοι, «ως αγνοούμενοι..., ως αποθνήσκοντες..., ως παιδευόμενοι..., ως λυπούμενοι..., ως πτωχοί..., ως μηδέν έχοντες...». Έζησαν πεινασμένοι, διψασμένοι, γυμνητεύοντες, κολαφιζόμενοι, λοιδορούμενοι, διωκόμενοι, βλασφημούμενοι, «ως περικαθάρματα του κόσμου..., πάντων περίψημα». Για όλους ήταν τα χειρότερα κατακάθια, απορρίμματα, σκουπίδια, απόβλητα! Ακάθαρτα, βρώμικα, σιχαμερά! (Β΄ Κορ. **6**, 9-10. Α΄ Κορ. **4**, 11-13).

Για τον Χριστό όμως **από έσχατοι έγιναν πρώτοι**. Και τους έδωσε την υπόσχεση ότι «εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο Υιός του Ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού», θα καθίσουν και αυτοί «επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ», τον κόσμο δηλαδή ολόκληρο. Υπάρχει μεγαλύτερη τιμή από αυτή; Και αυτό έγινε, επειδή **εμπιστεύτηκαν απόλυτα τον Χριστό** και κατόρθωσαν έτσι **την πλήρη αυτοπαράδοσή τους** στα χέρια του. Και ο Χριστός, ως καλός σποριάς και άριστος γεωργός, ήξερε πολύ καλά πώς να γεωργήσει «την γην την αγαθήν», τον αγρό της ψυχής τους, για να φέρει «καρπὸν εκατονταπλασίονα» (Ματθ. **19**, 28. Λουκ. **8**, 8).

Ένας μοναχός φύτεψε μια ελιά και προσευχήθηκε: «Κύριε, στείλε μου βροχή». Και ο Κύριος έστειλε βροχή. Το δέντρο ήταν κορεσμένο από υγρασία και ο μοναχός συνέχισε να προσεύχεται: «Και τώρα, Κύριε, σου ζητώ να στείλεις πολύ ήλιο. Το δέντρο μου χρειάζεται ζεστασιά». Και ο Κύριος έστειλε τον ήλιο. Το δέντρο μεγάλωσε. Ο μοναχός συνέχισε να προσεύχεται: «Κύριε, δώσε λίγο παγετό για να ενισχυθούν οι ρίζες και τα κλαδιά». Ο Κύριος έστειλε παγετό και ... το δέντρο πέθανε.

Ο μοναχός ήταν πολύ αναστατωμένος. Πήγε σε κάποιον άλλο μοναχό να του πει την ιστορία του και να μοιραστεί τη θλίψη του. «Έχω κι εγώ μια ελιά, κοίτα»! απάντησε ο άλλος μοναχός. «Το δέντρο μου έχει μεγαλώσει όμορφα. Αλλά προσευχήθηκα διαφορετικά. Αντί να λέω εγώ στον Θεό τί να κάνει, του είπα: Εσύ, ως Δημιουργός αυτού του δέντρου, ξέρεις καλύτερα από μένα τί του χρειάζεται. Φρόντιζέ το λοιπόν, όπως εσύ ξέρεις και όχι όπως νομίζω εγώ. Και το κάνει».

Τα πουλιά εμπιστεύονται τον Θεό και αυτός τα τρέφει καθημερινά. Οι απόστολοι εμπιστεύτηκαν τον Θεό και από «μηδέν έχοντες», έγιναν οι «τα πάντα κατέχοντες».

Εμάς τί μας εμποδίζει να εμπιστευτούμε τον Δημιουργό μας, να του λύσουμε τα χέρια, μια και ξέρει πολύ καλύτερα από μας πώς ακριβώς να μας φροντίσει;

Καλή ευλογημένη εβδομάδα!